

Ismét maradandót alkotott az Instruktor Öntevékeny Csoport!

■ **08:00.** Kulcsfelvétel az IÖCS irodánál. Órák kezdődnek a NET-ben. Az irodában egyre terjeszkedő rendetlenség; az üres, kongó aula hátsó részében egy nagy fekete valami. A Tanácsterem félhomályában különböző, furcsa alakú sötét, néma kupacok. Kint szürkés felhők mögül figyel a Nap. **Október 22-ét írunk.**

Vannak ezek a bizonyos „és egyszer minden elindul” pillanatok – ez most olyasféle; az a lassan, szinte észrevétlenül kezdődő. Páran már pakolnak a vetítőteremben, takarítócsomagok és fél szobányi élelmiszer között lavíroznak fel-alá. Innen indul majd az ételek és egyéb tárgyi eszközök kiosztása.

Az aula ürességébe eleinte kissé tanácstalannak tűnő emberek szivárognak be, bár páran elmosolyodnak a plafonról lógó, tekintélyes méretű díszkögömb láttán. Halkan beszélgetnek a reggeli csöndben minden nesz túlzottan is hangosnak hat, visszaverődik a hatalmas terem falairól, szerte fut az épületben. Páran eltűnnek a porta melletti kis folyosón, minden lépéssel nagy köteg kulcs csörren. **Nyílik az A37, az alsó raktár. Eközben félrehúzzák a ruhatár függönyeit; ide kerülnek egy időre a pakolók holmijai. Az aulába egyre többen érkeznek.** Néhányan meg sem állnak itt, egyből a lépcső felé indulnak – a Zöld előadó előtt, furcsa formájú faszerkezet megér egy pillantást, még mielőtt nekikezdenének a mai napnak. Bár eredetileg oda tervezték, négy éve nem állt azon a helyen.

A lépcsővel átellenben még sötét van; ketten épp most léptek be a Tanácsterembe, majd azon keresztül még beljebb, a még hihetetlenül távolinak tűnő este egyik fő helyszínére. Belül szürkés félhomályban székek százai állnak precíz, csöndes rendben. Hirtelen hangos kattanással fényárba borul a Díszterem. A két, immár félig vak érkező csak áll egy pillanatig, alig bírnak be-

telni a látvánnyal. Kint elküldte magát valaki: „**Sziasztok, jó reggelt! Kezdjünk neki!**”

11:00. A furcsa, zúgó hang sokadszorra hangzik fel újra. Egy különös, sárga színű szerkezetből jön; alul kerek és rögzítő karok nyúlnak ki belőle, egyik oldalán egy lépcsőszerű valami vezet fel a kis állványra, ami most (ma már vagy huszadszorra) elindul felfelé. Rajta két, elszánt tekintetű lány szorongat egy hatalmas tekercs vörös posztót. A cél az aula teteje – a szerkezet pedig az igencsak előkelő, félelmetes és nagyszabású „zsiráf” névre hallgat. Minden tisztelet a lányoké – sokan nem vállalják a megmérettetést, mi-

zezer forintos fénytechnika is terpeszkedik), a háttérben pedig épp a fekete vászon lepel zúdul le.

Külről hatalmas káoszunk tűnik a NET, de jobban megnézve kiderül, hogy mindenki elszántan igyekszik valamerre. Az „**elszánt**” kifejezés általában azoknál nyomatékosabb, akik mellesleg egy kétajtós hűtő visznek ötösével-hatosával. Lépcsőn. Felfelé. Ők a **rangerek, az építés lelke**, akik nélkül nem hogy ma este, de egy hét múlva sem lenne kész a helyszín. A pakoláson kívül azonban akad itt feladat lányoknak is elég: a színpaletta minden tájáról vett színekből készül dekor a különböző pultoknak, amik korábban még csak „furcsa, sötét kupacok” voltak. A Galéria falára épp fehér hangjegykészlet fut fel az öt vonalra, a Tanácsterem egyik sarkában aranszínű lukik szaporodnak, a régi NET könyvtár előtti területet pedig piros pöttyök árasztják el szeltében-hosszában. A korábbi **ürességnek nyoma sincs.** Mindenhol munkálkodik valaki, általá-

szertint egy nagyjából combnyi vastagságú fém teleszkóp tetején, olyan hétnyolc méter magasan, egy - enyhén lengő – kis kosárkában (sőt, abból kihajolva) akasztgassanak fel díszeket a plafon vagy harminc pontjára. A procedúrát ketten figyelik aggódva alulról – mindenki más pedig rohan. **Az aula zsong, mint egy hangyaboly.** A hátsó részében az említett fekete valami már sokkal jobban hasonlít egy színpadra, mint reggel; rajta és körülötte technikusok tucatja dolgozik. Két oldalán jó embernyi magas hangfal-lánc lóg a traverzről (egyik előnye az ilyen pakolásoknak, hogy az ember végre kiderítheti, mi is a neve ezeknek a hatalmas fém „hogyishívjakoknak”, amiken a hangládák mellett több szá-

ban két dolgon egyszerre (és közben telefonál). A Galéria felé vezető lépcső tetején hatalmas mennyiségű szendvicskrém születik éppen, miközben a kész salátákat próbálják bepaszírozni a hűtőkbe.

Tizenegy óra van, ami egyben a tanítási szünet kezdetét is jelzi, és immár hivatalosan is birtokba veszik a lepényt, vagyis azt a részt, ahol a nagy előadók és a szemináriumi termek is vannak. A biológia gyakorlók elé megérkeznek a kisszínpad elemei, míg a mikrobiológia előtt jókora, fém félkör alakú pult tűnik fel, nyomában hűtökkel, sörcsapokkal, szén-dioxid palackkal, sörpaddockal, könyöklőkkel... **Kezdődhet a pultépítés.**

A NET mögötti raktárakból és a pincéből folyamatosan áramlik be a mindenféle kellék – nem egy még a gólyatábori díszeket tartalmazza, nem kis derűtséget keltve a pakolók közt. Hála azonban a raktárfőnöknek, mindenről pontosan tudni, hogy honnan jött, hova és hány kerül (és hogy mi az... – ezt sem árt néha).

Az aula előtt folyamatosan teherautók váltják egymást, épp az egyik újonnan érkezett kocsi sötörje lép a portához – azonban még mielőtt odaérne, egyszerre ketten kapják el:

A Gólyabálra hozott székeket? Nagyszerű, már alig vártuk! Erre tessék... – a férfi pedig alig győzi tartani a lépést az előtte futókkal. A következő percben hirtelen tíz ranger tűnik fel a semmiből, és pár perc múlva már ereszkedik le a sorompó az üresen távozó teherautó mögött, a leendő Borzó főnöke pedig azon töri a fejét, hogy hogyan is fogja a nyakába szakadt kilencven széket elrendezni a pultja körül. Simán.

A most érkezett székekről mit sem sejteneek eközben a Diákcentrum rendezői. **A hely épp elég meghasonlott állapotban van: a tanárok számára**

előkészített kis állófogadás asztalait most hangszertokok és kották borítják, félkör alakban állványok és székek egymás hegyén hátán – ám senki sem zenél már: a Medikus Zenekar tagjai ugyanis épp zöldséget mosnak, pucolnak, sajtot vágnak, szendvicset készítenek - ez is művészet. Le a kalappal előttük, ezt igazán nem várta volna senki!

A rohanó emberek között később feltűnnek tágra nyílt szemekkel bőklászó gólyák is – nem kell megijedni, ők azok közé tartoznak, akik már most is bejöhethetnek: nonsokára indulnak a keringő és palotás, no meg a gólyatáncok főpróbái. **Közeleg a délután.**

15:00. Néma csend az aulában. Ez aztán tényleg szokatlan egy bálépítésen, két órával a nyitás előtt! **A pakolás azonban kifejezetten jól áll, a legtöbb pult a helyén; a lepényben és a díszteremben-galérián csak pár ember végzi halkan az utolsó simításokat.**

Ám haza sem ment senki: a NET előtt épp koszorúzás folyik. Az Egyetem október 23-át ünnepli; a bál teljes építő csapata ott van ekkor.

Az ünnep végeztével aztán egy utolsó nekifutásként mindenki nekiesik még a maradék munkának: az italok a hűtőkbe kerülnek, mindenhol van már áram; a sörcsapokra szisszenve kattannak a szén-dioxid palackok; a Galéria asztalain gyorsan elrendezgetik még egyszer a terítőket. Elfoglalja helyét a fotós stand, kipróbálják a dísztermi projektort, elrendezik a szendvicseket, felragasztják az utolsó díszeket a pultokhoz. A NET előtt kialakítják a dohányzó részeket, üzemkészre állítják a hőkandellábereket. **Felkerülnek a „dohányozni tilos” feliratok,** a szemeteszsákok szinten minden lépésnél, helyükre húzzák a takaró paravánokat. **A nagyszínpadon hatalmas hangerővel próbál az első fellépő, az Irie Maffia.** Megkezdődik az átöltözés, egyre többen tűnnek fel estélyiben, öltönyben; az egyes gebinek (pultok, kiszolgáló egységek) felveszik egyedi imidzsükhöz il-

ló ruhákat – kialakul a Bál igazi, végleges arca.

Páran még megállnak egy utolsó pillanatra körülnézni, biccentenek egyet, mindenkin végigfut az a halvány kis mosoly a szájuk szegletében, az az „igen, megcsináltuk” – aztán már mindenki csak a saját feladatára figyel. **Indulhatunk!**

17:00. Kint sötétedni kezd, a gyülekező embercsoport lassan már felveszi a méltó „tömeg” megnevezést. A Kapu, a beengedő gárda hősiiesen állja a nyomást – „mindjárt, már csak pár perc!”. A hallgatók mellett megjelennek a fülhallgatós biztonsági őrök is, ők hivatottak az úgymond „komplikáltabb eseteket” rendezni a Bálon.

A szervezőkön végigfut egy utolsó információs lánc – „Ruhatárak készen? Tanácsterem rendben? Kapuban van pecsét? Díszterem kész? Várunk akkor még valamire? Rendben, akkor nyitunk!!”

Kint elsőre észre sem veszik, amint kilép a kapufőnök, és elkiáltja magát, hogy lehet bejönni. Aztán ahogy az elsőök befordulnak, végigmorajlik a tömegben – „lehet menni!” – és **megindulnak a szebbnél szebb báli ruhák, öltönyök, kendők, sminkes, kesztyűk, nagykabátok, nyakkendők, frizurák tulajdonosai, a Bál igazi vendégei, akiknek mindez szól: a Gólyák.** Vagy már nem is azok? **Valahogy minden más, mint anno a Gödörben, vagy az első órákon.** Itt már nem riadt tekintetek és kissé bizonytalan, kíváncsi arcok vonulnak be. Mit nekünk demo? Már volt kettő is – legyintenek. Már nem rejtély az anatómia gyakorlat, vagy hogy mi is lesz elsősegélynyújtáson. **Ők már egyetemi polgárok, kérem szépen, és az a boldogság lengi körül őket, amit az ember csak egyszer érez: amikor**

belép a saját Gólyabáljára. Itt talán még beugranak az emlékek az érettségi körüli izgalmakról, a felvételi értesítőről, majd a tomboló nyárról és az első gólyatábori éjszakákról – és valahol ott leng ezek között a gondolat, hogy „igen, megcsináltam!”.

És nincs ez másként az **instruktoroknál** sem, akik most a Gólyákkal vegyülve érkeznek, mosolyogva említik a táborban vagy betűkiránduláson történeteket, vagy éppen elemzik, hogy kinek milyen gyakorlatvezető jutott és az miért is jó... és **boldogok, mert talán kicsit nekik is részük volt abban, hogy így indult gólyáik számára az év, hogy most úgy állnak itt, ahogy. Kis csapatként, friss barátokként.**

A Díszterem gyönyörű. A vetítő felőli oldalon hatalmas, embernél nagyobb türkiz-ezüst betűk harsogják bele a világba: „**Gólyabál 2009**”

A mennyezetről kék-féher lufisorok lógnak, a karzaton hosszú türkiz fali posztó, a szemben lévő függönyökön ezüstös minták tucatjai lógnak. Az egész egy lilás-kékes-ezüstös **elegancia.** *Fél hat körül már érkeznek a tanárok is; minden egyes új vendég a szervezők büszkesége, az egyik legnagyobb dicséret, hogy az egyetemi vezetés megjelenésével is elismeri ezt a több hónapos munkát.*

Miközben az első gólya-vendégáradat komótos lassúsággal hömpölyög a terem felé, a gebineknél csöndes *várakozásban állnak az instruktorok.* A Díszterem túlsó bejáratánál pedig színpompás ruhákban egy újabb társaság gyülekezik: ők adják a nyitó táncot, a palotást. Köztük néha fel-feltűnik a protokollfőnök, a Díszterem felelőse, aki aggódva, de büszkén ellenőrzi újra és újra, hogy minden rendben van-e, közben a táncszervezővel együtt lelkesíti a kicsit megilletődött gólyacsapatot – „*Szépек leszteк! Csak ügyesen! Nem lesz gond! ... és indulás!*”

18:00. Mikor végre minden tanár és gólya helyet foglalt, minden a helyére

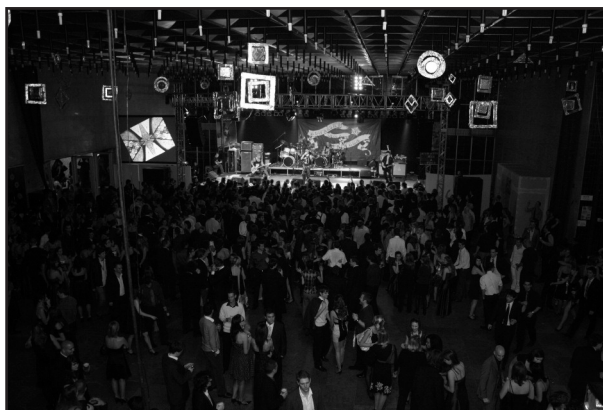
került és mindenki készen áll, egy csapatra mozgásba lendül a Díszterem – és elindul a bál. Megkezdődik a nyitó tánc; majd a **Bált Szél Ágoston Rektorhelyettes Úr** nyitja meg a szervezők nagy örömeire.

Az ünnepélyes koccintás után betűtáncok és fellépők színes kavalkádja következik; szinte **minden betű készült idén – ez is egy fokmérője**

mind a tábornak, mind a gólyáknak maguknak. A műsorokat hatalmas taps követi. A kari és betűtáncok közepette feltűnik egy-egy zongoradarab, kamarazene, szóló néptánc is.

Végül elérkezik a zárótánc ideje is...

ám ekkor a konferálók egészen mást vezetnek fel: „Végül fogadjátok szeretettel ezt a kis meglepetést tőlünk!” – és a Díszterem sötétbe borul. A traverz leereszkedik, a hangfalak feldübbögnek – szinte egyszerre a sok száz gólya-torokkal: egyesek már sejtették, vagy hallottak is róla, mások most csak most szembesülnek vele; de az ideit mindenki most látja először: most következik a dísztermi program egyik fénypontja, a **Gólyafilm.** *Egy kis, ösz-*

szeválogatott szelet a Gólyatáborból, ahonnan mindez elindult. Szinte alig lehet hallani az első mondatokat a hallgatóság zúgásától. *Amikor pedig elindulnak a Gödör képsorai, végleg megállíthatatlan az éljenzés – amelyik betű tűnik fel épp a képernyőn, az üvölt a legjobban a teremben.* Eltelt egy **tábor**, talán sokan alig vették észre, hogy mi **mindent adott**, most viszont

kicsit visszatér mindenki a jól ismert taitai házakba, vagy a Csillagba a tábor közepén. *Ha gólya volt, gólyaként, ha instruktor, instruktorként – mindenkinek mást jelentett, és mégis valami jót, valami egyszerűt és megismételhetlent.*

22:00. A NET szinte lüktet. A nagyszínpadon ekkor kezd hatalmas éljenzés közepette az *Irie Maffia*; dübörgő

basszus hullámszik végig a termen, amelynek sötétjét a színpad vibráló fényei szabdalják szét. Az színpaddal átellenben oldalt vörösbe burkolózva áll az Aula Söröző, szemben a neon Sörbárral. Ezzel egy időben indulnak *latin dallamok a Díszteremben* – a Gólyák már rég szétszóródtak a Bál területén, egyesek birtokba véve a gebinek hadát, míg mások maradván a teremben a klasszikus keringőre táncoltak eddig partnerükkel vagy akár tanáraikkal. Nyitva áll már itt a Koktélbár, és hatalmas élet van már az egy órája még hallgató Tanácsteremben is: a Mediterrán gebinnél zsúfolásig állnak, csakúgy mint a Borozónál vagy az aranyszín Sörbárnál hátrébb.

A tömegben néha magas cilinderek kuszálnak: ők a No Smoking gebin tagjai, akik a **dohányfüst-mentes bált** biztosítják, méghozzá hatalmas sikerrel! A terem felett, a Galérián a bál egyik legelegánsabb helyszíne, a Galéria Jazz Klub működik – új pultja szemkápráztató színekben, szinte összhangra játszik a *Mitrio Jazz Band* ütemére. Itt félhomály lengi be a területet, a pult és a plafonon erre az alkalomra kapcsolt színes lámpák szinte ide láncolják az egyszer erre tévedt

vendégeket. No persze csak ha nem elég éhesek ahhoz, hogy átsétáljanak a szomszédban nagy népszerűségnek örvendő Salátabár standjához. A vetítőterem már koránt sem akkora káosz, mint reggel volt: itt a Teaház gondoskodására bízhatjuk magunkat – no meg a kényelmes bőrfotelekre.

Innen kilépve a hídra pedig szemünk elé tárul a Bál. Ha ketten most megállnának itt, mondjuk egyikük fekete, másikuk fehér ruhában, és végignéznének az aulán, amint több mint ezer ember tombol a reggae dallamára, akkor éreznék igazán, hogy ez **több, mint egy sima buli valahol a hétköznapokban.** Ahogy felpörög a zene, ahogy áramlik a közönség, *mindenki énekel.*

Tovább lépve az egyetlen csöndes kis szigete a Bálnak a **tanári állófogadás,** idén először jelent meg a programok között, és sikerét mutatta, hogy még órákkal a dísztermi program

végeztével is voltak vendégei. A lepény pedig néha az aulát megszégyenítő intenzitással forrott: a Western Pult, mely a Zöld előadó előtti fa „valamiből” alakult ki, hősiiesen tartotta magát az italra vágyók ostromgyűrűjében; míg egyik oldalról a piros pöttös Pékség enyhítette a bálózók éhségét, másik oldalt hátulról, a két előadó közötti térről pedig *dj Belo* zenéje csalogatta néha még magukat a dolgozókat is. Leghátul új helyszín nyílt, hiszen a Bál idén nagyobb volt, mint négy éve bármikor – ide került a mindenki által csak „Extra pult”-ként emlegetett gebin, és a kisszínpad, olyan stílusokkal, mellyel máshol nem találkozhatott a látogató a bálon: *épp világzene bővülte a közönséget, amit nem sokkal később vad rock'n'roll, utána pedig electro-funky vált majd fel.*

Van egy érzés, ami szerint a **Bál** nem is sok kis helyszín összessége, hanem valami **furcsa egység,** amiben az ember fel-alá sodródik; folyton újabb és újabb ismerősökkel találkozva (akik rosszabb esetben mindig megkínálják

valami „ez annyira jó, hogy innod kell belőle” jellegű itallal), más és más zenék bővületében. Talán az ismerősök teszik ezt nem mindennapivá, talán a zene, talán az elegáns ruhák, talán a lányok, talán a fiúk.

Az idő úgy múlik, mint ahogy az idő múlik egy bálon. Elrepül.

05:00. Fény. *Nem az a színes, vibráló fajta – ez az a fény, amikor felkapcsolják valahol a villanyt.* Furcsa, főleg nyolc óra tömény bulikavalkád után...

ám a **Bál a végéhez ért.** A rádiókban elhangzik a mondat: **„Köszönjük, köszönjük mindenkinek! Ennyi volt, zárunk!”** És a termekben sorra kapcsolódnak föl a lámpák. A biztonsági őrök mély együttérzéssel (...) kísérik ki a vendégek igazán kitarató egyéneit, míg az **instruktorok átkapcsolnak valami igazán más pörgésbe.** A Bál ismét megváltozik: újra megjelennek a pakolók; a rendezvény alatt folyamatosan pörgő Cirkáló gebin, akik a tisztaságért feleltek most még magasabb fokozatba kapcsol.

Hogy bírják? Lehet ezt bírni? Lehet. A jól végzett munka, a jól sikerült esemény az, ami hajtja ilyenkor az instruktorokat. A lányok a nemrég hallott ritmusra csutakolják le a hűtőket és pultokat; néhol már kupacokban áll az elvitelre váró szék, asztal, terítő, maradék ital. Akár egy félbehajtott lap, most jön a délelőtti fordítottja: újra érkeznek a teherautók, álmos tekintetű sofőrök várják, hogy visszakerüljenek a pultok, székek, sörcsapok és még ezernyi más apróság. Kint ködös szür-

keség látszik, a szitáló eső úgy látszik a Bálók mindenkori hozzávalója: kevesen emlékeznek olyan bálra, amin nem esett éjjel.

A kongás szinte fülsiketítő: a színpadok némán várják a bontást, és a hangtechnika már sehol. Újra csak a pakolás állandó mormolása mindenhol. *Fáradt, be boldog pakolóké.*

Október 23-át írunk.

10:00. Tátongó aula. A Díszteremben rendezett széksorok – díszek nélkül. A

lepénynél már semmilyen pult nem támasztja a két oszlopot a Zöld előadó előtt. Kint a raktáraknál még válogatnak páran; **lassan minden a helyére kerül.** *Mindeki fáradt pillantásokkal köszön a másoknak; vannak, akik több mint két napja nem aludtak.* Nem gond, majd alszanak a hétvégén. A távolodó teherautók egy évig nem jönnek újra. Páran a különböző iratokat rendezgetik. A

Cirkáló gebin rögtönzött találkát tart az aula szélénél – *a fáradtság néha kitörő kacagásba fullad (és fordítva) – mesélik egymásnak a sztorikat („Áá, az semmi! Bezzeg én mit takarítottam!...”)* A Tanácsteremben egy újabb, sötét, csöndes kupac épül – lesz még mit pakolni hétfőn is.

16:00. Kulcsleadás az IÖCS irodánál. Kongó csend a NET-ben. Egy teherautó áll még előtte, az utolsó pultot szerelik szét. Már csak ők maradtak, mindenki hazament. Az iroda egy dzsungel, szinte lépni nem lehet a visszamaradt kellékektől. Kint szürkés felhők mögül figyel a Nap.

Ketten még kiülünk a NET oldalán lévő parkányra. Jó volt ez a Bál.